

მარგოს პირადი დღიური (ნაწარმოები: ჯაყოს ხიზნები მიხედვით)

I ნაწილი (I–V თავები)

დღეს ისევ სევდა ჩამელვარა გულში. თითქოს ყველაფერი, რაც ჩემს გარშემოა, ნელ-ნელა მეშლება და უცხო ხდება. ადრე მეგონა, რომ ცხოვრება მყარ საფუძველზე იდგა, რომ სიმშვიდე და ღირსება არასდროს დამტოვებდა, მაგრამ ახლა ვგრძნობ — ეს მხოლოდ მოჩვენება ყოფილა.

თეიმურაზის მდგომარეობა განსაკუთრებით მაწუხებს. მის თვალეში იმედის ნაცვლად შიში და გაურკვევლობა ჩნდება. ვხედავ, როგორ იკარგება ის, ვინც ოდესღაც ძლიერი და ღირსეული იყო. ეს მაფიქრებს და გულს მიჭრის.

ჯაყოს გამოჩენა ჩემს ცხოვრებაში ყველაფერს ცვლის. მის ქცევებში არის რაღაც უხეში და შემაშინებელი, თუმცა ამავე დროს იძულებული ვარ, მის არსებობას შევეგუო. მისგან თავის დაღწევა თითქოს შეუძლებელია.

ხშირად საკუთარ თავს ვეკითხები — სად დავკარგე ის სიმშვიდე, რაც ადრე მქონდა? რატომ დავრჩი ასე დაუცველი? პასუხს ვერ ვპოულობ და ეს კიდევ უფრო მაწუხებს.

მგონია, რომ ჩემს ცხოვრებაში ყველაფერი იძულებით ხდება და მე მხოლოდ მაყურებელი ვარ, რომელსაც არაფრის შეცვლა შეუძლია.

II ნაწილი (IV თავი)

დღეს განსაკუთრებით მძაფრად ვიგრძენი საკუთარი უძლეობა. თითქოს ჩემი ცხოვრება ჩემს ხელში აღარ არის. ყოველი დღე უფრო მძიმე ხდება, და მე ვეღარ ვპოულობ ძალას, რომ წინააღმდეგობა გავეუწიო იმას, რაც ხდება.

ჯაყოს მიმართ შიში უფრო და უფრო იზრდება. მისი სიახლოვე მაფრთხობს, მაძაბავს და მახრჩობს. ვგრძნობ, როგორ მეკარგება საკუთარი ღირსების შეგრძნება, რაც ყველაზე მეტად მტკივა.

თეიმურაზის მიმართ თანაგრძნობაც აღარ არის ისეთი, როგორიც ადრე. თითქოს ჩვენ შორის რაღაც გაწყდა. ეს კიდევ უფრო მაწუხებს, რადგან ვხვდები, რომ მარგო ვრჩები.

ჩემი გრძნობები ერთმანეთში ირევა — შიში, სიბრაზე, სევდა. ზოგჯერ მინდა გავიქცე ყველაფრისგან, მაგრამ ვიცი, რომ ეს შეუძლებელია.

III ნაწილი (VI თავი)

დღეს პირველად ვიგრძენი, რომ შინაგანად მთლიანად დავიცალე. თითქოს აღარაფერი დამრჩა, რაც გამახარებს ან გამაძლიერებს.

ჩემში რალაც გატყდა. აღრე კიდევ მქონდა იმედი, რომ ყველაფერი
გამოსწორდებოდა, მაგრამ ახლა ეს იმედიც გაქრა.
ჯაყოს მიმართ მხოლოდ შიში აღარ არის — მას დაემატა უსუსურობის განცდა.
ვგრძნობ, როგორ ვკარგავ საკუთარ თავს, საკუთარ ღირსებას და ძალას.
ყველაზე მეტად ის მტკივა, რომ ვეღარ ვცნობ საკუთარ თავს. თითქოს სხვა
აღამიანი გავხდი — სუსტი, დამორჩილებული და უიმედო.
მგონია, რომ ჩემი ცხოვრება ნელ-ნელა ქრება და მე არაფრის გაკეთება არ
შემიძლია ამის შესაჩერებლად.

ბექა ელბაქიძე